

Bewegende geraniums.

Twintigers waren wij en wij kochten in 1985 oons eerste huus an de Voortweg in Smilde, een mooi plekkie an de Dreinse Heufdvaort. Oonze komst gaf nogal wat reuring in de buurt. Die buurt, drie huuzen an weerskaanten van oons huus, bestun veurnamelijk uut vieftigers en zestigers en stoef naost oons woonde Trijn, Smildiger van geboorte en begun 70.

Trijn heul alles wat der op de Voortweg gebeurde goed in 't oge van achter heur 'bewegende geraniums'.

Veurdats wij doadwarkelijk an de Voortweg gungen wonen, mus het huus natuurlijk hielemaal opknapt worden en Trijn was regelmaotig 'toevallig' op buut'n as ien van de harde warkers uut de deure stapte.

"Bint jullie familie van de neie bewoners?"

"Wie waren dat dan guster met die grieze auto?"

"Waor woont die olders dan?"

Toen ze ien keer wus 'waor as wij iene van waaren' gung ze bij heur eigen familie en kennissen te raode en nao een moand wus Trijn meer van oons dan wij in de gaten hadden.

Dat bleek toen wij der gungen wonen en heur oons huus leuten zien.

Toen vreug ze tussen neus en lippen deur: "Gao j' nog op vekaansie? Naor Zeeland zeker!"

Ja dus.

Wij mussen in 't begun wel barre wennen. Trijn wol altied wel eem een praotie maken en wij, allebei een voltied-baan, haarn daor niet altied tied veur. Soms hung ik gauw de was eem op as ik heur weg zag fietsen, dat scheelde mij weer een hiel verhaal over 'mien zuster in Den Helder' bij de wasliende. Moar....Trijn was een lief meinse. Wij können altied bij heur trechte as der wat was en dat was wederzieds. Zo nou en dan drunke wij samen ies een kop koffie, wat der op neerkwam dat ik uutheurd weur over mien familie.

"Is je breur nou al ies trouwd?" Die woonde destieds samen en dat was heur een doorn in het oge.

Van Trijn kreeg ik echt meer te zien toen bij oons de eerste dochter geboren weur.

De buurt was sowieso al arg betrökken bij de hiele zwangerschap, want een baby op de buurt, dat was al lange leden. Wij kregen zölgemaakte truigies, kienderwagenvoertrekkies en kruukezakkies en weet ik wat nog meer en arg veul aandacht, veural van Trijn. Om de haverklap kwam ze kieken en minstens ien keer in de weke kwam ze 't kiend in bad helpen doen. Ze heul mij scharp in de gaten. Ik was nou de hiele dag thuis dus Trijn kwaam ogen te kört.

Wat arg mooi was, dat wij altied oppas hadden. Trijn wol altied wel oppassen, behalve netuurlijk as ze naor heur zuster in Den Helder gung.

As wij een verjoardag hadden of zo, dan haalden wij heur vriendin, vrouw Kalsbeek uut Smilde op, en dan zaten de dames bij oons samen op te passen. As wij dan 's oamnds late weer thuus kwamen, mus vrouw Kalsbeek nog naor huus bracht worden en dan gung Trijn as vanzölfsprekend gezellig met. En maor commentaar geven: "Bint Piet en Hillie nog niet op bedde? Zit ze nou nog te tillevisie kieken? Jan en Geese hebt zeker nog feest van de voetbal....." enzovoort enzovoort. Later in bedde gaf degene die reden had altied nog even verslag van de buurtreportage van Trijn.

Maor Trijn geneut van oons kleintie. Zo'n prugeltie in de buurt gef een boel ofleiding.

Twee jaor later raakte ik weer in verwachting en nou was Trijn d'r nog veul meer bij betrokken, want ik was daags bij huis. Ik haar mien baan opzegd nao de eerste dochter; dat was toen nog hiel gewoon.

Stun ik de ramen te wassen op een trappie, stun Trijn kopschuddend veur 't raam: "Niet doen wicht, straks val ie...!"

"Ben j'al weer hen dokter west?"

"Hoe ist met de bloeddruk?"

En toen ik dan eindelijk aan het bevallen was, zag Trijn de auto van dokter Batelaan veur 't huus staon en leup ze onophoudelijk van en naor vrouw Jonkers, een paar huuzen verderop, want ze vun't wel arg spannend allemaole. Toen de dokter weer weg was en wij met 'n beiden an 't bijkomen waren van de geboorte van oonze tweede dochter, tikte Trijn an 't raam: "He'j al wat...?"

Ja Trijn, kom d'r mar even in.

Toen die dochter 3 maonden was gungen wij verhuuzen.

Naor Roden. "Wat ja 'n einde vot!"

Het kostte mij al muite genug om van de Smilde weg te gaon, maor het begreutte mij nog meer van Trijn. Ze vun 't verschrikkelijk. Wat zul ze de kinder gaon missen. En mij. En wie mus d'r nou bij oons oppassen.

Ik zie heur nog staon. Een Drentse kruudkoek in een puutie in de hand stun ze op de oprit. Ofscheid nemen van de kiender, want die gungen tiedens de verhuuzing naor mien schoonmoe. Wij kregen de kruudkoek en een dikke smok en de belofte: "Ik kom in Roden kieken as 't daor allemaal klaor is. Hoe hiette de straot ok weer? O ja, dat kun ik ok wel onthollen, net as 't crematorium in Assen....."

Natuurlijk is ze nog ies west. En wij bent nog weer bij heur west. Wij hadden in Roden ok een oldere buurvrouw, maar dat was gien 'Trijn'. Wat hebt wij heur mist in 't begun. En heur praoties. Maor wij hadden een jong gezin en wij hadden 't drok in Roden, dus de buurt uut Smilde raakte aal meer naor de achtergrond.

Zo nou en dan belde ze nog ies: "En is je breur al trouwd.....?"

Ja, inmiddels wel.

Maor dat hef Trijn niet meer metmaakt.